

Drift

Becca Fitzpatrick

Drift

the house of books

Eerste druk, februari 2010

Tweede druk, juni 2010

Derde druk, januari 2013

Oorspronkelijke titel: *Hush, Hush*

Oorspronkelijke uitgave: Simon & Schuster

Copyright © 2009 Becca Fitzpatrick

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Elsbeth Witt

Vormgeving omslag & illustratie binnenwerk: marliesvisser.nl

Foto omslag: Getty Images

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2507 2

ISBN 978 90 443 4071 6 (e-book)

NUR 285

D/2010/8899/9

www.beccafitzpatrick.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Heather, Christian en Michael.
Onze jeugd was boven alles fantasierijk.
En voor Justin. Bedankt dat je niet voor de Japanse
kookcursus hebt gekozen... hou van je.

... God heeft zelfs engelen die gezondigd hadden niet gespaard maar hen in de Tartarus geworpen. Daar, in de diepste duisternis, blijven ze opgesloten om hun vonnis af te wachten...

2 Petrus 2:4

Proloog

Loirevallei, Frankrijk
November 1565

Chauncey zat met een boerendochter op de grassige oevers van de rivier de Loire toen de storm begon. Hij had zijn ruïne losgelaten in het weiland, dus er zat niets anders op dan te voet terug te gaan naar het chateau. Hij trok een zilveren gesp van zijn schoen, legde hem in de hand van het meisje en keek hoe ze wegholde, terwijl de modder tegen haar rokken opspatte. Vervolgens trok hij zijn laarzen weer aan en ging op weg naar huis.

Op het steeds donker wordende land rondom het Château de Langeais kwam de regen met bakken uit de lucht. Chauncey stapte moeiteloos over de verzonken en met humus bedekte graven op het kerkhof. Zelfs in de dikste mist kon hij vanaf hier de weg naar huis vinden zonder te verdwalen. Er was geen mist vanavond, maar de duisternis en de regen waren misleidend genoeg.

Aan de rand van zijn blikveld zag Chauncey ineens iets bewegen en hij draaide zijn hoofd met een ruk naar links. Op een monument dichtbij verrees iets boven hem wat op het eer-

ste gezicht een grote engel leek. Niet van steen of van marmer, maar een jongen met armen en benen. Zijn bovenlijf was naakt, hij had blote voeten en de boerenbroek die hij aanhad hing laag om zijn middel. Hij sprong van het monument af naar beneden. Zijn lange haar droop van de regen. Het stroomde over zijn gezicht, dat zo donker was als dat van een Spanjaard.

Chaunceys hand kroop naar het heft van zijn zwaard. 'Wie is daar?'

De mond van de jongen krulde omhoog tot een glimlach.

'Speel geen spelletjes met de hertog van Langeais,' waarschuwde Chauncey. 'Ik vroeg om je naam. Spreek op.'

'Hertog?' De jongen leunde tegen een kronkelwilg. 'Of bastaard?'

Chauncey trok zijn zwaard. 'Dat neem je terug! Mijn vader was de hertog van Langeais. Ik ben nu de hertog van Langeais,' stamelde hij. Hij vervloekte zichzelf dat het er zo stuntelig uitkwam.

De jongen schudde langzaam zijn hoofd. 'Jouw vader was niet de oude hertog.'

De belediging maakte Chauncey witheet van woede. 'En jóúw vader?' eiste hij, terwijl hij zijn zwaard op de jongen richtte. Hij kende al zijn vazallen nog niet, maar hij was aan het leren. Hij zou de achternaam van deze jongen goed onthouden. 'Ik vraag het nog één keer,' zei hij met een lage stem, terwijl hij een hand over zijn gezicht haalde om de regen weg te vegen. 'Wie ben je?'

De jongen liep naar hem toe en duwde het zwaard opzij. Hij zag er plotseling ouder uit dan Chauncey had gedacht, misschien zelfs een jaar of twee ouder dan hij. 'Ik stam af van de duivel,' antwoordde hij.

Chauncey voelde zijn maag samentrekken van angst. 'Je bent

volslagen krankzinnig,' zei hij met zijn tanden op elkaar. 'Ga uit mijn weg.'

De grond onder Chaunceys voeten wankelde. Rode en gouden explosies knalden achter zijn ogen. Hij boog voorover en zette zijn nagels in zijn dijen. Hij keek omhoog naar de jongen, knipperde met zijn ogen, hapte naar lucht en probeerde te begripen wat er gebeurde. Zijn gedachten duizelden, alsof hij ze niet meer onder controle had.

De jongen zakte door zijn knieën, zodat hij op dezelfde ooghoogte als Chauncey zat. 'Luister goed. Ik heb iets van je nodig. Ik ga niet weg totdat ik het heb. Begrijp je dat?'

Chauncey knarste met zijn tanden en schudde zijn hoofd om zijn ongeloof en zijn verzet te tonen. Hij probeerde te spugen naar de jongen, maar zijn tong weigerde te doen wat hij wilde en het spuug droop over zijn kin.

De jongen greep Chaunceys handen. De hitte verschroeide hem en hij schreeuwde het uit.

'Ik heb je gelofte van trouw nodig,' zei de jongen. 'Kniel voor me en zweer het.'

Chauncey wilde hard lachen, maar zijn keel trok samen en hij stikte bijna in het geluid. Zijn knieën klaptten naar de grond alsof hij van achter geduwd werd, ook al stond daar niemand, en hij viel voorover in de modder. Hij boog opzij en kokhalsde.

'Zweer het,' herhaalde de jongen.

Chauncey voelde de hitte in zijn nek. Hij had al zijn energie nodig om zijn handen tot twee zwakke vuisten te ballen. Hij moest lachen om zichzelf, maar er was niets grappigs aan de hele situatie. Hij had geen idee hoe het kon, maar de jongen maakte hem misselijk en zwak. Het zou niet overgaan totdat hij de gelofte had uitgesproken. Hij zou zeggen wat hij moest zeggen, maar hij zweerde dat hij de jongen zou vernietigen om deze vernedering.

‘Heer, ik word uw man,’ zei Chauncey venijnig.

De jongen hielp Chauncey overeind. ‘Ontmoet mij op deze plek als de Hebreeuwse maand Cheshvan begint. Ik heb je diensten twee weken lang nodig, tussen de nieuwe en volle maan.’

‘Twee... wéken?’ Chaunceys hele lichaam trilde van woede. ‘Ik ben de hertog van Langeais!’

‘Je bent een Nephil,’ zei de jongen met een zweem van een glimlach om zijn mond.

Chauncey stond op het punt om iets beledigends terug te zeggen, maar hij slikte zijn woorden weer in. Zijn volgende woorden waren giftig en ijskoud: ‘Wat zei je?’

‘Je stamt af van het Bijbelse ras van de Nephilim. Je echte vader was een engel die uit de hemel is gevallen. Je bent voor de helft sterveling.’ De donkere ogen van de jongen keken omhoog en ontmoetten Chaunceys blik. ‘En voor de helft gevallen engel.’

Uit het diepst van Chaunceys gedachten kwam de stem van zijn leraar omhoogdrijven. Hij hoorde hem voorlezen uit de Bijbel en vertellen over een abnormaal ras, dat was ontstaan toen engelen die uit de hemel waren geworpen, met sterfelijke vrouwen hadden gepaard. Een afschrikwekkend en krachtig ras. Er ging een koude rilling door Chauncey heen, vreemd genoeg niet alleen van walging. ‘Wie ben je?’

De jongen draaide zich om en liep weg en hoewel Chauncey hem achterna wilde gaan, had hij geen controle meer over zijn benen. Hij bleef geknield zitten en door de regen heen zag hij twee dikke littekens op de naakte rug van de jongen. Ze vormden een omgekeerde v.

‘Ben jij... gevallen?’ riep hij. ‘Je vleugels zijn eraf gehaald, of niet?’

De jongen of engel, wat hij ook was, draaide zich niet meer om. Chauncey had de bevestiging niet nodig.

‘De dienst die ik je moet bewijzen,’ schreeuwde hij. ‘Ik eis dat je me vertelt wat het is!’

De lage lach van de jongen weergalmde in de lucht.

Hoofdstuk 1

Coldwater, Maine
Het heden

Ik liep het biologielokaal in en mijn mond viel open. Aan het bord zat op mysterieuze wijze een barbiepop vastgeplakt met een Ken aan haar zijde. De armen van de poppen waren zo gebogen dat ze in elkaar verstrengeld zaten en op een paar plastic blaadjes op bepaalde plekken na, waren ze naakt. Boven hun hoofd stond met dikke roze krijt de uitnodiging geschreven:

WELKOM BIJ VOORTPLANTING (SEKS)

Naast mij liep Vee Sky. 'En dit is precies waarom ze fotomobieltjes verbieden op deze school,' zei ze. 'Als ik hiervan een foto in het *eZine* zou plaatsen, zou de raad van bestuur biologie gelijk afschaffen. En dan zouden we dit uur kunnen gebruiken om echt iets nuttig te doen. Eén op één bijles van leuke ouderejaars bijvoorbeeld.'

'Maar Vee,' zei ik, 'ik had gedacht dat jij je het hele semester al verheugde op deze les.'

Vee sloeg haar ogen neer en glimlachte mysterieus. 'Ik zal in deze les niets leren wat ik niet allang weet.'

'Volgens mijn laatste informatie ben jij nog maagd, hoor.'

'Niet zo hard.' Net toen de bel ging, knipoogde ze naar me en we gingen allebei op onze plek zitten, naast elkaar aan dezelfde tafel.

Coach McConaughy greep het fluitje dat aan een koordje om zijn nek bungelde en blies erop. 'Op uw plaatsen, team!' We wisten allemaal dat de coach deze biologieles voor vierdeklassers als een onderdeel van zijn taak als basketbalcoach beschouwde.

'Het is misschien nog niet bij jullie opgekomen, maar seks is meer dan een vijftien minuten durend pleziertje op de achterbank van een auto. Het is wetenschap. En wat is wetenschap?'

'Saai,' riep iemand achter in de klas.

'Iets moeilijks,' zei iemand anders.

De blik van de coach ging langs de eerste rij en stopte bij mij. 'Nora?'

'Het bestuderen van iets,' zei ik.

Hij liep naar me toe en legde zijn wijsvinger op de tafel voor me. 'Wat nog meer?'

'Kenniss die verworven is aan de hand van experimenten en observatie.' Geweldig. Het klonk alsof ik auditie deed voor de luisterversie van het boek.

'In je eigen woorden.'

Ik raakte mijn bovenlip aan met het puntje van mijn tong en probeerde een synoniem te zoeken. 'Wetenschap is onderzoek.' Het klonk alsof ik een vraag stelde.

'Wetenschap is onderzoek,' zei de coach, terwijl hij in zijn handen wreef. 'Om wetenschappelijk onderzoek uit te voeren, moeten we in detectives veranderen.'

Op die manier klonk wetenschap bijna als iets leuks. Maar ik

had vaker les gehad van de coach en ik wist dat ik niet te veel moest verwachten.

‘Goed detectivewerk vereist oefening,’ ging hij verder.

‘Goede seks ook,’ riep iemand van achter uit de klas. We probeerden allemaal onze lach in te houden, terwijl de coach waar-schuwend naar de grappenmaker wees.

‘Dat zal géén onderdeel van het huiswerk van vandaag zijn.’ De coach vestigde zijn aandacht weer op mij. ‘Nora, jij zit al sinds het begin van het jaar naast Vee.’ Ik knikte, maar ik had een slecht gevoel over waar dit heen ging. ‘Jullie werken allebei bij de digitale schoolkrant, het *eZine*.’ Weer knikte ik. ‘Ik durf te wedden dat jullie elkaar behoorlijk goed kennen.’

Vee schopte onder de tafel tegen mijn been. Ik wist wat ze dacht. Hij had er geen idee van hoe goed we elkaar kenden. En dan heb ik het niet over de geheimen die we in ons dagboek schrijven. Vee is mijn on-tweelingzus. Ze heeft groene ogen, sluijk blond haar en is op zijn zachtst gezegd nogal mollig. Ik heb donkere ogen en bruin krullend haar, dat zelfs na een behandeling met een strijkijzer nog alle kanten opspringt. En ik ben vel over been, net een barkruk. Maar er is een onzichtbaar draadje dat ons aan elkaar verbindt. We weten allebei zeker dat die band lang voor onze geboorte is begonnen. En we weten ook zeker dat deze band de rest van ons leven zal blijven bestaan.

De coach keek de klas in. ‘Ik durf te wedden dat jullie degene naast je allemaal goed kennen. Jullie hebben immers niet voor niets deze plekken gekozen, toch? Omdat het bekend is. Maar goede detectives vermijden het bekende. Het vlakt hun onderzoeksinstinct af. En daarom krijgen jullie vandaag nieuwe plaatsen toegewezen.’

Ik opende mijn mond om te protesteren maar Vee was me voor. ‘Waar slaat dit op? Het is april. Het is bijna het einde van het jaar. U kunt dit niet maken.’

De coach glimlachte. 'Ik kan tot de laatste dag van het semester maken wat ik wil. En als je voor dit vak geen voldoende haalt, zit je hier volgend jaar weer en kan ik weer maken wat ik wil.'

Vee keek hem vuil aan. Vee staat bekend om haar vuile blikken. Die blik doet alles behalve hoorbaar sissen. De coach trok zich er blijkbaar niets van aan en pakte zijn fluitje.

'Iedereen die aan de linkerkant van de tafel zit, en dan bedoel ik links voor jullie, schuift een plaats naar voren. Degenen op de eerste rij, ja jij ook Vee, schuiven naar achteren.'

Vee deed haar schrift in haar rugzak en trok de rits dicht. Ik beet op mijn lip en zwaaide haar vaarwel. Toen draaide ik me om en keek naar de klas achter me. Ik wist de namen van al mijn klasgenoten... behalve één. De zittenblijver. De coach had hem nooit voorgesteld en de zittenblijver leek dat prima te vinden. Hij zat onderuitgezakt aan de tafel achter me. Zijn koele zwarte ogen starden strak vooruit. Zoals altijd. Ik geloofde niet dat hij gewoon maar een beetje voor zich uit zat te staren. Hij dacht aan iets, maar ik had zo'n gevoel dat ik waarschijnlijk niet wilde weten waaraan.

Hij legde zijn bioboek op de tafel en zakte op Vee's oude stoel.

Ik lachte naar hem. 'Hoi, ik ben Nora.'

Zijn zwarte ogen sneden door me heen en de hoeken van zijn mond kwamen omhoog. Mijn hart sloeg een slag over en in die pauze leek het alsof er een gevoel van sombere duisternis als een schaduw over me heen trok. Het gevoel verdween onmiddellijk weer, maar ik starde hem nog steeds aan. Zijn lach was niet vriendelijk. Het was een lach die problemen betekende. Een lach met een belofte.

Ik concentreerde me op het bord. Barbie en Ken starden me met een vreemde, vriendelijke blik aan.

‘Voortplanting kan een taai onderwerp zijn,’ zei de coach.

‘Gatver!’ kreunden een paar leerlingen in koor.

‘We moeten hier op een volwassen manier mee omgaan. Net als bij alle wetenschappen is detectivewerk de beste benadering. De rest van dit uur kunnen jullie deze techniek oefenen door zo veel mogelijk van jullie nieuwe partner te weten te komen. Morgen wil ik een schriftelijk verslag van jullie bevindingen en denk eraan dat ik zal controleren op echtheid. Dit is biologie, geen Engels, dus haal het niet in je hoofd om de antwoorden te verzinnen. Ik wil echte samenwerking en teamwork zien.’ *Of anders*, zei hij met zijn blik.

Ik zat helemaal stil. De bal lag nu bij hem. Ik had al naar hem geglimlacht en dat had me nergens gebracht. Ik rimpelde mijn neus en probeerde erachter te komen waar hij naar rook. Niet naar sigaretten. Het was voller en viezer.

Sigaren.

Ik keek naar de klok op de muur en tikte in het tempo van de secondewijzer met mijn potlood op tafel. Ik zette mijn ellebogen op tafel en legde mijn kin op mijn vuist. Ik zuchtte.

Geweldig. Op deze manier zou ik een onvoldoende halen.

Ik keek strak voor me uit, maar ik hoorde het geluid van zijn krassende pen. Hij was aan het schrijven en ik wilde weten wat. Hij kon toch niet zomaar iets over mij opschrijven, nadat hij slechts tien minuten naast me had gezeten? Toen ik opzij keek, zag ik dat zijn opstel al enkele regels lang was en dat hij nog steeds druk aan het schrijven was.

‘Wat schrijf je?’ vroeg ik.

‘Ze is haar tong dus toch niet verloren,’ zei hij, terwijl hij doorschreef. Iedere pennenstreek leek tegelijkertijd gladjes en lui.

Ik leunde zo dicht als ik durfde naar hem toe en probeerde te zien wat hij had geschreven, maar hij vouwde zijn blaadje dubbel zodat ik het niet kon lezen.

‘Wat heb je geschreven?’ eiste ik.

Hij legde zijn hand op mijn ongebruikte blaadje en gleed het over de tafel naar zich toe. Hij maakte er een prop van. Voordat ik er iets van kon zeggen, gooide hij de prop in de prullenbak die naast het bureau van de coach stond. Een perfecte worp.

Ik staarde vol ongeloof en woede naar de prullenbak. Toen scheurde ik een leeg blaadje uit mijn schrift. ‘Hoe heet je?’ vroeg ik, met mijn potlood klaar om te schrijven.

Toen ik naar hem opkeek, had hij weer zo’n duistere glimlach om zijn mond. Deze keer leek het alsof hij me uitdaagde om iets van hem te weten te komen.

‘Je naam?’ zei ik en ik hoopte dat ik me verbeeldde dat mijn stem haperde.

‘Je mag me Patch noemen. Ik meen het. Dat mag je echt.’

Hij knipoogde terwijl hij het zei en ik wist zeker dat hij mij voor gek probeerde te zetten.

‘Wat doe je in je vrije tijd?’ vroeg ik.

‘Ik heb geen vrije tijd.’

‘We krijgen hier een cijfer voor, dus doe dit even voor me, alsjeblieft.’

Hij leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn handen achter zijn hoofd.

‘Wat wil je dat ik voor je doe?’

Ik wist zeker dat dit weer een grappig bedoelde toespeling was en ik probeerde snel iets anders te bedenken om te zeggen.

‘Vrije tijd,’ herhaalde hij bedachtzaam. ‘Ik fotografeer.’

Ik schreef ‘fotografie’ op mijn blaadje.

‘Ik was nog niet klaar,’ zei hij. ‘Ik heb een mooie collectie foto’s van een zekere *eZine*-columnist die gelooft in biologisch eten, die in het geheim gedichten schrijft en die rilt van de gedachte dat ze ooit zal moeten kiezen tussen Stanford, Yale en... hoe heet die andere universiteit ook alweer? Het begint met een H.’

Ik staarde hem aan, geschokt dat hij alles goed had. Ik kreeg het gevoel dat het geen wilde gok was. Hij wist het. En ik wilde weten hoe, nu meteen.

‘Maar je zult niet naar een van deze universiteiten gaan.’

‘Niet?’ zei ik zonder na te denken.

Hij haakte zijn vingers onder de zitting van mijn stoel en trok me dicht naar zich toe. Ik wist niet zeker hoe ik moest reageren. Achteruitdeinzen en angst tonen of niet reageren en doen alsof het me niets interesseerde? Ik koos voor het laatste.

‘Ondanks dat je het op alle drie deze scholen heel goed zou doen, zal je ze al snel cliché vinden. Je vooroordelen zijn je op twee na zwakste eigenschap.’

‘En mijn op één na zwakste eigenschap?’ zei ik met ingehouden woede. Wie was deze jongen? Was dit een of andere zieke grap?

‘Je weet niet hoe je iemand moet vertrouwen. Of nee, dat neem ik terug. Je vertrouwt altijd de verkeerde mensen.’

‘En mijn allerzwakste eigenschap?’ eiste ik.

‘Je houdt je leven te strak vast.’

‘En wat mag dat wel niet betekenen?’

‘Je bent bang voor dingen waar je geen controle over hebt.’

De haren in mijn nek gingen recht overeind staan en de temperatuur in het lokaal leek tien graden te dalen. Normaal gesproken was ik gelijk naar de coach gegaan en had ik een nieuwe partner gevraagd. Maar ik weigerde om Patch te laten denken dat hij me kon intimideren of bang maken. Ik had ten onrechte het gevoel dat ik me moest verdedigen en ik besloot ter plekke dat ik mezelf niet zou laten kennen.

‘Slaap je naakt?’ vroeg hij.

Mijn mond dreigde open te vallen, maar dat voorkwam ik net op tijd. ‘Jij bent niet echt iemand aan wie ik dat zou vertellen.’

‘Weleens naar een psycholoog geweest?’

‘Nee,’ loog ik. De waarheid was dat ik in therapie was bij de schoolpsycholoog, dokter Hendrickson. Dit was niet vrijwillig en het was niet iets waar ik over wilde praten.

‘Wel eens iets illegaals gedaan?’

‘Nee.’ Af en toe te hard rijden telde niet. Niet voor hem. ‘Waarom vraag je me niet iets normaal? Zoals... mijn favoriete muziek?’

‘Ik ga niet vragen wat ik al kan raden.’

‘Je weet niet naar wat voor muziek ik luister.’

‘Barok. Bij jou draait het allemaal om orde en regelmaat. Ik durf te wedden dat je... cello speelt?’ Hij zei het alsof hij het idee zo uit de lucht plukte.

‘Fout.’ Weer een leugen, maar nu een die de rillingen over mijn rug deed gaan. Wie was hij écht? Als hij wist dat ik cello speelde, wat wist hij dan nog meer?

‘Wat is dat?’ Patch tikte met zijn pen tegen de binnenkant van mijn pols. Ik trok mijn arm automatisch terug.

‘Een moedervlek.’

‘Ziet eruit als een litteken. Heb je zelfmoordneigingen, Nora?’ Zijn ogen zochten contact met de mijne en ik kon hem vóélen lachen. ‘Ouders getrouwd of gescheiden?’

‘Ik woon met mijn moeder.’

‘Waar is je vader?’

‘Mijn vader is vorig jaar overleden.’

‘Hoe is hij doodgegaan?’

Ik deinsde achteruit. ‘Hij is... vermoord. Dit is nogal persoonlijk, als je het niet erg vindt.’

In de stilte die volgde, leek het alsof de blik in zijn ogen iets zachter werd. ‘Dat moet heel moeilijk voor je zijn.’ Het klonk alsof hij het meende.

De bel ging en Patch sprong op en liep naar de deur.

‘Wacht!’ riep ik. Hij reageerde niet. ‘Hallo!’ Hij liep de gang op. ‘Patch! Ik weet nog niets over jou.’

Hij draaide zich om en liep naar me toe. Hij pakte mijn hand en voordat ik hem terug kon trekken, had hij er iets op gekrabbeld.

Ik keek naar de zeven rode cijfers op mijn handpalm en maakte een vuist. Ik wilde hem vertellen dat hij echt niet moest denken dat ik hem zou bellen vanavond. Ik wilde hem vertellen dat het zijn schuld was dat hij al onze tijd had besteed aan mijn ondervraging. Ik wilde een heleboel, maar ik stond daar alsof ik niet meer wist hoe ik mijn mond open moest doen.

‘Ik heb geen tijd vanavond,’ zei ik uiteindelijk.

‘Ik ook niet.’ Hij lachte en liep weg.

Ik stond als aan de vloer vastgenageld en probeerde te snappen wat er net was gebeurd. Had hij expres alle tijd opgemaakt door mij te ondervragen? Zodat ik een onvoldoende zou halen? Dacht hij dat die glimlach van hem ervoor zorgde dat hij hiermee wegwam? Ja, dacht ik. Dat dacht hij.

‘Ik bel je niet!’ riep ik hem na. ‘Nooit... niet!’

‘Heb je je column al af? De deadline is morgen.’ Het was Vee. Ze kwam naast me staan en krabbelde wat dingen op het notitieblokje dat ze altijd bij zich had. ‘Ik zit erover te denken om de mijne te schrijven over onze nieuwe partners. Ik moet met een meisje dat net voor luizen is behandeld.’

‘Mijn nieuwe partner,’ zei ik, terwijl ik de gang in wees naar de rug van Patch. Hij had een irritant zelfverzekerd loopje. Zo’n loopje voor mensen met een volwassen T-shirt en een cowboyhoed. Patch droeg die allebei niet. Hij was meer het type van zwarte Levi’s, zwarte polo, en zwarte laarzen.

‘Die zittenblijver uit de zesde? Dan heeft hij de eerste keer zeker niet hard genoeg geleerd. En de tweede keer ook niet.’ Ze gaf me een veelbetekenende blik. ‘Drie keer is scheepsrecht.’

‘Ik vind hem griezelig. Hij wist gewoon naar wat voor muziek ik luisterde. Zonder dat ik hem een hint had gegeven, zei hij “barok”.’ Het lukte me niet zo goed om zijn lage stem na te doen.

‘Wilde gok?’

‘Hij wist... andere dingen.’

‘Zoals?’

Ik zuchtte. Hij wist meer dan ik wilde vertellen. ‘Hoe hij op mijn zenuwen moest werken,’ zei ik uiteindelijk. ‘Ik ga aan de coach vragen of we onze oude partners terug mogen.’

‘Moet je doen. Ik zou het als opening kunnen gebruiken voor mijn volgende *eZine*-artikel. “Vierdeklasser vecht terug.” Of nog beter: “Nieuwe indeling onderuitgehaald.” Mmm. Die is goed.’

Maar uiteindelijk was ik degene die onderuitgehaald werd. De coach wilde niets weten van mijn voorstel. Het zag ernaar uit dat ik vast zat aan Patch.

Voorlopig.